

УДК 947.084

Войціховська О. – ст. гр. ОКС-106

Технічний коледж ТДТУ імені Івана Пулюя

«Я – СИН ЗЕМЛІ ВІТЧИЗНИ ВІРНИЙ СИН!» - ПОЕТИЧНЕ КРЕДО ПЕТРА ТИМОЧКА

Науковий керівник: в.в.к., старший викладач Шот Г.Г.

Біографія Петра Семеновича Тимочка стала й «частинкою історії нашого народу, нищеного червоною та коричневою чумою, нещадно паленого вогнем апокаліптичної Другої світової війни». Оскільки він наш земляк, прожив 10 років репресій, гніту був активістом в часи національно-визвольних змагань, то я хотіла б глибше познайомитися з його життям, більше дізнатись про філософію його творчості. Інформацію черпала із книг, журналів, газет. Ознайомившись із життєписом, вирішила написати доповідь, щоб дати змогу і іншим познайомитись з творцем українського слова.

Петро Тимочко – великий український поет, перекладач, драматург, який критично оцінював свою творчість та писав: «Я - один з тих, що сьогодні наважуються. Що з цього вийде, хай судить колись читач. Якщо він у мене буде. Якщо ці рядки будуть колись опубліковані, на що я найближчим часом не надіюсь.»

З проголошенням незалежності України велика кількість поетів намагались розповсюдити патріотичні, нерідко одноманітні поезії. Не те, що Петро Тимочко. Його патріотичні поезії написані із незрівнянною щирістю, тому довіряємо беззастережно кожному його слову. Тим паче, що багато поезії було написано в умовах заслання та підпільної праці. Такі слова, як «біль», «туга», «скорбота», «любов» викликають сильні почуття. Поет ніколи не відділяє своєї долі від долі народу. Це ми бачимо у його глибокопатріотичному вірші «Україно моя синьо-злата...»

Україно моя синьо-злата,
рідна матінко, доле важка!-
Ти моя невтишима журбота,
моя мрія солодка й гірка.

Ліричний герой чергової патріотичної збірки «Із болем у серці» - як пише Володимир Радовський, зазнав поневірянь на чужині, але серцем і зором своїм він прикутий до України, до рідного народу («І жоден кат не приховає його від нас у царстві зла»).

Привертають увагу вірші, пройняті щирим хвилюванням і тривогою за долю України, за окривавлений народ і знівечену рідну мову. Якщо подумати, то тематика для творчості не нова і нею проймалися багато відомих і не дуже поетів, кому не байдужа доля Батьківщини. Але П.Тимочко сам розробляє ніби звичну тематику, пишучи вірші про те, що болить, а поезія завжди там, де біль душі і тривога серця. Голос поета ніколи не зривається на фальшиву ноту і одвертий крик ненависті, хоча серце поета буває повне нею. В сучасній українській літературі тільки одиниці спмагаються на такий олімпійський тон, за яким однак не губиться непримиренний дух бунтівника і правдоносця.

П.Тимочко співпрацював з журналістами різних часописів. В публікаціях можна розгледіти образ письменника і громадянина своєї держави, який безмежно закоханий у рідне слово і щиро вболіває за народ.